

CURTEA DE APEL SUCEAVA

**BULETINUL JURISPRUDENȚEI
2013**

Editat de **S.C. Universul Juridic S.R.L.**

Toate drepturile asupra prezentei ediții aparțin

S.C. Universul Juridic S.R.L.

Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată fără acordul scris al

S.C. Universul Juridic S.R.L.

REDAȚIA: tel./fax: **021.314.93.13**
tel.: **0732.320.666**
e-mail: **redactie@universuljuridic.ro**

DEPARTAMENTUL tel.: **021.314.93.15**
DISTRIBUȚIE: fax: **021.314.93.16**
e-mail: **distributie@universuljuridic.ro**

www.universuljuridic.ro

ISSN: 1584-6024

CURTEA DE APEL SUCEAVA

BULETINUL JURISPRUDENȚEI 2013

Colegiul de redacție:

Secția I civilă

Judecător Andrieș Catrinel
Judecător Anton Ștefania
Judecător Ciută Eugenia
Judecător Ciută Oana
Judecător Coșman Gheorghina

Judecător Dumitraș Daniela
Judecător Marcu Maria Cătălina
Judecător Plăcintă Dochița
Judecător Sas Laura

Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal

Judecător Andrieș Maria
Judecător Artene Doina
Judecător Galan Marius
Judecător Grapini Carmen
Judecător Grosu Cristinel
Judecător Hîncu Cezar
Judecător Mihalciuc Geta Lilioara
Judecător Mitrea Muntean Daniela

Judecător Nastasi Dorina
Judecător Rață Gabriela
Judecător Sas Remus
Judecător Stănescu Amalia
Judecător Surdu Oana
Judecător Temneanu Cătălin
Judecător Timofte Cristina
Judecător Vințilă Narcisa

Secția penală și pentru cauze cu minori

Judecător Acsinte Viorica
Judecător Androhovici Daniela
Judecător Andronic Tatiana Luisa
Judecător Biciușcă Ovidiu
Judecător Bratu Ileana
Judecător Dumitrescu Iulius Cezar

Judecător Frunză Sanda
Judecător Ghertner Artur
Judecător Hetriuc Laurențiu
Judecător Ilieș Titiana
Judecător Maierean Ana
Judecător Nechifor Veta

Editura UNIVERSUL JURIDIC

LISTĂ DE ABREVIERI

alin.	=	alineat
AGA	=	Adunarea Generală a Acționarilor
ANAF	=	Agenția Națională de Administrare Fiscală
art.	=	articol
AVAS	=	Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Statelor
c.	=	contra/împotriva
C. civ.	=	Codul civil
C. pr. civ.	=	Codul de procedură civilă
C. pen.	=	Codul penal
C. pr. pen.	=	Codul de procedură penală
CEDO	=	Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Strasbourg)
CF	=	Cartea funciară
CNAS	=	Casa Națională de Asigurări de Sănătate
CNVM	=	Comisia Națională a Valorilor Mobiliare
DGFP	=	Direcția Generală a Finanțelor Publice
DIICOT	=	Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism
H.C.L.	=	Hotărârea Consiliului Local ...
H.G.	=	Hotărârea Guvernului
IPURL	=	Întreprindere Profesională Unipersonală cu Răspundere Limitată
ITM	=	Inspectoratul Teritorial de Muncă
ÎCCJ	=	Înalta Curte de Casație și Justiție
lit.	=	litera
MAI	=	Ministerul Administrației și Internelor
MFP	=	Ministerul Finanțelor Publice
nr.	=	numărul
nr. cad.	=	număr cadastral
nr. top.	=	număr topografic
OCPI	=	Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară
O.G.	=	Ordonanța Guvernului
ORC	=	Oficiul Registrului Comerțului
O.U.G.	=	Ordonanța de urgență a Guvernului României
par.	=	paragraf
pct.	=	punctul
RIL	=	Recurs în interesul legii
SC	=	Societate Comercială
SA	=	Societate pe Acțiuni
SPRL	=	Societate Profesională cu Răspundere Limitată
SRL	=	Societate cu Răspundere Limitată
TVA	=	Taxa pe valoare adăugată
urm.	=	următorul (despre un articol, alineat etc.)

SECȚIA I CIVILĂ

A. DREPT CIVIL

1. Legea nr. 290/2003. Interpretarea sintagmei „în funcție de disponibilitățile bănești”

- Legea nr. 290/2003: art. 10 alin. (2)

- Hotărârea de Guvern nr. 1120/2006: art. 18 alin. (5)

Interpretarea care se impune a fi dată dispozițiilor legale analizate este aceea că despăgubirile la care beneficiarii sunt îndreptățiți se plătesc în termenul de 1 an, respectiv 2 ani, în funcție de cuantumul acestora, limitarea în raport de „sumele aprobate anual cu această destinație în bugetul de stat” neavând aplicabilitate decât în cadrul termenelor expres prevăzute de dispozițiile legale și putând determina despăgubirea cu prioritate a anumitor persoane, însă numai în cadrul acestor termene.

Dacă s-ar accepta punctul de vedere al recurente, în sensul că prioritate în aplicarea dispozițiilor legale ar avea limitarea sumelor prin bugetul de stat și numai după aceasta termenele expres prevăzute de lege, s-ar ajunge la situația ca obligația de plată stabilită legal în termene imperative ar deveni una pur potestativă, fiind suficient să nu se prevadă în bugetul de stat sume necesare plății despăgubirilor la care persoanele beneficiare ale Legii nr. 290/2003 sunt îndreptățite pentru ca plata acestora să fie amânată sine die.

(Decizia civilă nr. 262 din 13 februarie 2013)

Prin cererea adresată Tribunalului Suceava la data de 5 septembrie 2012 și înregistră sub nr. 10506/86/2012 reclamanții Z.A., Z.O., Z.R. și Z.C., au solicitat în contradictoriu cu pârâta ANRP – Serviciul pentru aplicarea Legii nr. 290/2003, ca prin hotărârea ce se va pronunța să se dispună obligarea pârâtei la plata sumei de 123.585,22 lei, actualizată la data efectivă a plății, reprezentând compensațiile bănești, datorate în conformitate cu hotărârea nr. 4 din 5 mai 2007 a Instituției Prefectului – Județul Suceava și confirmată de Serviciul pentru aplicarea Legii nr. 290/2003 din cadrul ANRP București, cu cheltuieli de judecată.

În motivare au arătat că, prin hotărârea nr. 4 din 5 mai 2007 a Instituției Prefectului – Județul Suceava, confirmată de Serviciul pentru aplicarea Legii nr. 290/2003 din cadrul ANRP București, li s-a aprobat cererea privind acordarea compensațiilor bănești, pentru bunurile de care au fost deposedați autorii lor, Z.I. și Z.R.A., bunuri pe care aceștia le aveau în proprietate în orașul Cernăuți, Bucovina de Nord.

Valoarea compensației a fost stabilită la suma de 123.585,22 lei, sumă care urma să fie plătită de pârâta ANRP.

Deși au încercat prin toate modurile de comunicare posibile (scrisori, telefoane, înscrieri în audiență, mailuri) să intre în posesia acestor sume, nu au reușit în niciun fel, trecând mai bine de 5 ani de la data emiterii hotărârii.

În consecință, s-au văzut nevoiți să se adreseze instanței și să formuleze prezenta acțiune.

În drept, au fost invocate prevederile Legii nr. 290/2003.

Pârâta ANRP – Serviciul pentru aplicarea Legii nr. 290/2003 a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea acțiunii arătând că:

Prin hotărârea nr. 4/2007 s-a stabilit cu titlu de despăgubire suma de 123.585,22 lei compensații bănești pentru bunurile deținute de autorii Z.I. și Z.R., abandonate și sechestrate în orașul Cernăuți, ca urmare a stării de război și a aplicării Tratatului de Pace semnat la Paris în anul 1947.

Față de speța dedusă judecătii, învederează că, conform art. 18 alin. (5) din H.G. nr. 1120/2006 privind aprobarea Normelor metodologice pentru aplicarea Legii nr. 290/2003, „compensațiile bănești stabilite prin hotărârea comisiei județene ori a municipiului București pentru aplicarea Legii nr. 290/2003, a Serviciului pentru aplicarea Legii nr. 290/2003, (...) se achită beneficiarilor, în limita sumelor aprobate anual cu această destinație în bugetul de stat, (...)”.

Din acest text de lege rezultă că plata despăgubirilor este condiționată de existența în bugetul de stat a unor sume suficiente aprobate anual cu această destinație.

Sumele alocate ca despăgubiri sunt stabilite prin Legea bugetului de stat, iar sumele plătite de ANRP ca despăgubiri pe Legea nr. 290/2003 sunt publice fiind publicate pe site-ul anrp.gov.ro.

Din aceste sume Serviciului pentru aplicarea Legii nr. 290/2003 i-au fost alocate: 52.911.909,15 lei în anul 2007; 17.567.560,94 lei în anul 2008; 20.389.425,80 lei în anul 2009; 38.849.328,80 lei în anul 2010; 39.635.644 lei în anul 2011.

Precizează că fondurile, reprezentând despăgubiri civile, alocate din bugetul de stat ANRP, sunt acordate în baza: Legii nr. 9/1998 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940; Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente; Legii nr. 290/2003 privind acordarea de despăgubiri sau compensații cetățenilor români pentru bunurile proprietate a acestora, sechestrate, reținute sau rămase în Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Herta, ca urmare a stării de război și a aplicării Tratatului de Pace între România și Puterile Aliate și Asociate, semnat la Paris.

Cu referire la termenul rezonabil, în procedurile judiciare, instanța europeană a admis că supraîncărcarea temporară a rolului unui tribunal (această ipoteză, se aplică, prin analogie, situației în care se regăsește pârâta) nu angajează responsabilitatea internațională a statelor contractante dacă acestea adoptă cu promptitudine măsurile de natură să remedieze asemenea situație.

Această situație, observată în mod obiectiv de către CEDO, privește întreg procesul de restituire și de acordare a despăgubirilor, problemele subliniate de către aceasta fiind întâlnite tot mai des în practica instituțională a pârâtei.

Revenind la cauza de față, implementarea recomandărilor puse în vedere de către Curtea Europeană ca urmare a procedurii Hotărârii Pilot pronunțate urmează a se realiza prin noile măsuri legislative propuse, susținute de măsuri urgente privind întărirea capacității instituționale și schimbarea viziunii de ansamblu a procedurii administrative.

Arată că noile modificări legislative ce se doresc a fi aplicate, susținute prin măsuri administrative și financiare corelative care să ofere instituțiilor implicate în acest proces resursele umane și financiare corespunzătoare volumului de activitate trebuie să aibă drept rezultat asigurarea finalizării dosarelor într-un termen rezonabil așa cum prevede practica CEDO, pentru a se evita apariția de noi cauze pe rolul CEDO, existând riscul unor sancțiuni dispuse de către Comitetul de Miniștri, concomitent cu afectarea, în mod negativ, a imaginii României pe plan european.

În acest sens, prin decizia nr. 270 din 3 decembrie 2010 a primului-ministru al României a fost constituit Comitetul interministerial privind procesul de reformare a legislației și procedurilor din domeniul restituirii proprietăților, care are ca principală atribuție identificarea soluțiilor optime care să conducă la eficientizarea procesului de restituire a proprietăților și elaborarea unor proiecte de acte normative care să conțină propunerile în domeniu.

În aceste condiții s-a impus a se constata că, în absența disponibilităților bănești ale statului, raportat la dificultățile prin care trece economia țării, s-ar stabili, în momentul de față, în sarcina ANRP o obligație imposibil de realizat și care este în natură să afecteze principiul egalității de tratament, recunoscut atât în plan intern, cât și în plan european.

În al doilea rând, din rațiuni financiare creanțele asupra statului pot fi limitate sau eșalonate la plată și nu pot fi plătite decât în condițiile de solvabilitate, principii care nu sunt înlăturate de jurisprudența CEDO.

Pentru toate aceste considerente, a solicitat, respingerea ca neîntemeiată a acțiunii.

În drept, au fost invocate dispozițiile art. 1141 alin. (2), art. 115 și urm. C. pr. civ., Legea nr. 290/2003, cu modificările și completările ulterioare, H.G. nr. 1120/2006.

Prin sentința nr. 2484 din 20 noiembrie 2012 Tribunalul Suceava a admis acțiunea, a obligat pârâtul să plătească reclamanților suma de 123.585,22 lei (RON), actualizată începând cu data introducerii acțiunii respectiv 6 septembrie 2012 și până la data efectivă a plății, reprezentând compensații bănești, datorate în conformitate cu hotărârea nr. 4 din 5 mai 2007 emisă de Instituția Prefectului Județului Suceava – Comisia pentru aplicarea Legii nr. 290/2003, a obligat pârâtul să plătească reclamanților suma de 650 lei cu titlu de cheltuieli de judecată reprezentând onorar avocat.

Examinând actele și lucrările dosarului instanța a reținut următoarele:

Prin hotărârea nr. 4 din 5 aprilie 2007 emisă de Instituția Prefectului Județului Suceava – Comisia pentru aplicarea Legii nr. 290/2003 s-a stabilit în favoarea reclamanților Z.A., Z.O., Z.R. și Z.C. suma de 123.585,22 lei compensații bănești pentru bunurile care au aparținut defuncțiilor Z.I. și Z.R.A. pe care aceștia le aveau în proprietate în orașul Cernăuți, Bucovina de Nord, bunuri abandonate și sechestrate ca urmare a stării de război și a aplicării Tratatului de Pace semnat la Paris în anul 1947.

Această hotărâre a fost comunicată pârâtei ANRP – Direcția pentru aplicarea Legii nr. 290/2003 – Serviciul pentru aplicarea Legii nr. 290/2003 ce are personalitate juridică conform art. 17 din H.G. 57/2008, ce a modificat H.G. nr. 361/2005 prin care s-au aprobat Normele Metodologice de aplicare a Legii nr. 290/2003, iar serviciul constituit în cadrul acestei instituții, are ca atribuții legale, printre altele, plata despăgubirilor acordate și solicitate conform actului normativ precizat.

Potrivit art. 18 alin. (5) din Normele Metodologice pentru aplicarea Legii nr. 290/2003, așa cum au fost modificate prin H.G. nr. 57/2008, plata compensațiilor bănești stabilite

prin hotărârile comisiilor județene pentru aplicarea Legii nr. 290/2003, se achită beneficiarilor prin cele trei modalități enumerate de textul de lege astfel:

a) integral, dacă cuantumul acestora nu depășește 50.000 lei;

b) eșalonat în două tranșe, pe parcursul a 2 ani consecutivi, astfel 60% în primul an și 40% în anul următor dacă cuantumul despăgubirilor se încadrează între 50.001 lei și 100.000 lei;

c) eșalonat în două tranșe, pe parcursul a 2 ani consecutivi, astfel 40% în primul an și 60% în anul următor, dacă cuantumul compensațiilor depășește 100.001 lei.

În ceea ce-i privește pe reclamanți este aplicabilă modalitatea prevăzută la lit. c) respectiv în două tranșe pe parcursul a 2 ani consecutivi, respectiv 40% în primul an și 60% în anul următor, cuantumul despăgubirilor depășind suma de 100.001 lei.

Având în vedere că hotărârea prin care s-au stabilit despăgubiri a fost emisă la 5 aprilie 2007 iar H.G nr. 57/2008 privind modificarea Normelor Metodologice pentru aplicarea Legii nr. 290/2003 care reglementează modalitatea de plată, a intrat în vigoare la data publicării ei în M. Of. nr. 70 din 30 ianuarie 2008, rezultă că la data de 30 ianuarie 2010, termenul de plată de doi ani s-a împlinit, creanța reclamanților, beneficiari ai despăgubirilor, fiind așadar exigibilă în privința ambelor tranșe de 40% și respectiv 60% din totalul despăgubirilor.

Cum pârâta nu și-a îndeplinit obligația legală ce-i incumbă, prin neplată, reclamanții au fost prejudiciați, fiind îndreptățiți să primească atât suma ce reprezintă creanța de 123.585,22 lei, cât și desdăunări egale cu dobânda practică de BNR conform O.G. nr. 9/2000 începând cu data introducerii acțiunii, respectiv 6 septembrie 2012 și până la achitarea integrală a debitului.

S-a apreciat că apărarea pârâtei prin care a solicitat respingerea acțiunii invocând lipsa disponibilităților bănești și a fondurilor alocate de la bugetul de stat nu poate fi reținută deoarece, pârâta este organ de specialitate a Administrației Publice Centrale, acționează în calitate de reprezentant al puterii statale iar actele sale sunt considerate ale Statului Român, care garantează pentru corectă aplicare a hotărârilor emise în numele său.

Cât privește dispozițiile Legii nr. 247/2005 – Titlul VII, tribunalul a arătat că nu sunt incidente în cauză.

Împotriva sentinței a declarat recurs pârâta ANRP, solicitând modificarea hotărârii, în sensul respingerii acțiunii ca neîntemeiată.

În motivare a arătat că din art. 18 alin. (5) din H.G. nr. 1120/2006 rezultă că plata despăgubirilor este condiționată de existența în bugetul de stat a unor sume suficiente aprobate anual cu această destinație.

Sumele alocate ca despăgubiri sunt stabilite prin Legea bugetului de stat, iar sumele plătite de ANRP ca despăgubiri pe Legea nr. 290/2003 sunt publice fiind publicate pe site-ul anrp.gov.ro.

Prezintă sumele alocate Serviciului pentru aplicarea Legii nr. 290/2003 în perioada 2008-2011 și actele normative în baza cărora sunt alocate ANRP fonduri reprezentând despăgubiri civile din bugetul de stat (Legea nr. 9/1998, Legea nr. 247/2005, Legea nr. 290/2003).

Cu referire la termenul rezonabil, în procedurile judiciare, menționează că instanța europeană a admis că supraîncărcarea temporară a rolului unui tribunal (ipoteză ce se aplică, prin analogie, și situației recurente) nu angajează responsabilitatea internațională a statelor contractante dacă acestea adoptă cu promptitudine măsurile de natură să remedieze asemenea situație.

Face referire la Hotărârea Pilot în cauza *Maria Atanasiu și alții c. României* și arată că implementarea recomandărilor puse în vedere de către CEDO ca urmare a procedurii Hotărârii Pilot pronunțate se va realiza prin noile măsuri legislative propuse, susținute de măsuri urgente privind întărirea capacității instituționale și schimbarea viziunii de ansamblu a procedurii administrative.

Recurenta este conștientă de faptul că noile modificări legislative ce se doresc a fi aplicate, susținute prin măsuri administrative și financiare corelative care să ofere instituțiilor implicate în acest proces resursele umane și financiare corespunzătoare volumului de activitate trebuie să aibă drept rezultat asigurarea finalizării dosarelor într-un „termen rezonabil” așa cum prevede practica CEDO.

În acest sens, prin decizia nr. 270 din 3 decembrie 2010 a Primului-Ministru al României a fost constituit Comitetul interministerial privind procesul de reformare a legislației și procedurilor din domeniul restituirii proprietăților, care are ca principală atribuție identificarea soluțiilor optime care să conducă la eficientizarea procesului de restituire a proprietăților și elaborarea unor proiecte de acte normative care să conțină propunerile în domeniu.

În absența disponibilităților bănești ale statului, raportat la dificultățile prin care trece economia țării, s-ar stabili, în momentul de față, în sarcina ANRP o obligație imposibil de realizat și care este în natură să afecteze principiul egalității de tratament, recunoscut atât în plan intern, cât și în plan european.

Din rațiuni financiare, creanțele asupra statului pot fi limitate sau eşalonate la plata și nu pot fi plătite decât în condiții de solvabilitate, principii care nu sunt înlăturate de jurisprudența CEDO.

În subsidiar, solicită micșorarea cheltuielilor de judecată, în baza art. 274 alin. (3) C. pr. civ. având în vedere obiectul litigiului și faptul că pentru soluționarea prezentului litigiu, a fost necesar doar un termen de judecată. Mai arată recurenta că nu există un buget pentru plata cheltuielilor de judecată și că nu sunt indicate probele în baza cărora au fost acordate aceste cheltuieli.

În drept recurenta a invocat dispozițiile Legii nr. 290/2003.

Analizând recursul sub aspectul motivelor invocate în raport de dispozițiile art. 304¹ C. pr. civ. Curtea reține următoarele:

Potrivit art. 10 alin. (2) din Legea nr. 290/2003, „Despăgubirile sau compensațiile bănești vor fi acordate beneficiarilor în termen de un an de la comunicarea hotărârii comisiei județene ori a municipiului București, după caz, sau a hotărârii prevăzute la art. 8 alin. (4) sau (6), respectiv la art. 9; plata lor se poate face și în rate, în maximum 2 ani, în funcție de disponibilitățile bănești ale direcțiilor prevăzute la art. 11 alin. (1)”.

În același sens, art. 18 alin. (5) din H.G. nr. 1120/2006 invocată și de recurentă arată că drepturile bănești stabilite prin hotărârea comisiei județene ori a municipiului București pentru aplicarea Legii nr. 290/2003 (...) se achită beneficiarilor, în limita sumelor aprobate anual cu această destinație în bugetul de stat, astfel:

- a) integral, dacă cuantumul acestora nu depășește 50.000 RON;
- b) eşalonat în două tranșe, pe parcursul a 2 ani consecutivi, astfel: 60% în primul an și 40% în anul următor, dacă cuantumul despăgubirilor se încadrează între 50.001 RON și 100.000 RON;
- c) eşalonat în două tranșe, pe parcursul a 2 ani consecutivi, astfel: 40% în primul an și 60% în anul următor, dacă cuantumul compensațiilor depășește 100.001 RON”.

Din enunțarea dispozițiilor legale mai sus prezentate rezultă că interpretarea dată acestora de recurentă nu poate fi reținută ca fiind întemeiată, deoarece sintagmele „în funcție de disponibilitățile bănești” sau „în limita sumelor aprobate anual cu această destinație în bugetul de stat” nu pot fi interpretate decât în cadrul termenelor prevăzute expres de aceste dispoziții legale, de 1 an sau 2 ani, ce curg de la comunicarea hotărârii comisiei județene ori a municipiului București privind acordarea despăgubirilor.

Interpretarea care se impune a fi dată dispozițiilor legale analizate este aceea că despăgubirile la care beneficiarii sunt îndreptățiți se plătesc în termenul de 1 an, respectiv 2 ani, în funcție de cuantumul acestora, limitarea în raport de „sumele aprobate anual cu această destinație în bugetul de stat” neavând aplicabilitate decât în cadrul termenelor expres prevăzute de dispozițiile legale și putând determina despăgubirea cu prioritate a anumitor persoane, însă numai în cadrul acestor termene.

Dacă s-ar accepta punctul de vedere al recurentei în sensul că prioritate în aplicarea dispozițiilor legale ar avea limitarea sumelor prin bugetul de stat și numai după aceasta termenele expres prevăzute de lege s-ar ajunge la situația ca obligația de plată stabilită legal în termene imperative ar deveni una pur potestativă, fiind suficient să nu se prevadă în bugetul de stat sume necesare plății despăgubirilor la care persoanele beneficiare ale Legii nr. 290/2003 sunt îndreptățite pentru ca plata acestora să fie amânată sine die.

Or, dacă s-ar interpreta dispozițiile legale în acest sens, chiar dreptul reclamantilor-intimați la despăgubiri, definitiv stabilit urmare a procedurii prevăzute de Legea nr. 290/2003, ar fi lipsit de substanță și s-ar transforma într-un drept eventual, fiind încălcat principiul predictibilității normei juridice și al aplicării ei. Prin recunoașterea dreptului la despăgubire neurmată însă, în contradicție cu prevederile legii, de punerea în plată a drepturilor, se creează și se menține o stare de incertitudine cu privire la drepturile petenților în general, al reclamantilor-intimați din prezenta cauză, în particular, perpetuând, printr-o atitudine culpabilă, o puternică stare de insecuritate juridică în domeniul legilor privind despăgubirile pentru bunurile aflate în teritoriile pe care România le-a pierdut în preajma și în timpul celui de-al doilea război mondial.

Refuzul culpabil al recurentei rezultă și din aceea că aceasta nu a probat (nu există nicio dovadă la dosar în acest sens) o eventuală solicitare a sa în vederea punerii la dispoziție a unor fonduri pentru achitarea despăgubirilor cuvenite reclamantilor-intimați, solicitare care să fi fost eventual respinsă de către autoritățile cu atribuții în domeniu (Ministerul Economiei, Comerțului și Mediului de Afaceri).

Față de această interpretare corectă a dispoziției legale enunțate, instanța constată că toate referirile recurente la practica CEDO și la măsurile întreprinse pentru implementarea recomandărilor acestora nu sunt pertinente în prezenta cauză.

Curtea apreciază că este nefondată și cererea recurente de reducere a cheltuielilor de judecată constând în onorariu avocat conform facturii nr. 92 din 17 august 2012, apreciind că acesta nu este exagerat față de nivelul onorariilor practicate în alte cauze, de complexitatea medie a cauzei, de faptul că în cauză apărătorul a întocmit și cererea de chemare în judecată și a asigurat asistență juridică pe tot parcursul procesului chiar dacă la fond aceasta nu a presupus decât un termen de judecată.

Pentru toate aceste considerente, reținând că sentința este legală și temeinică, în baza art. 312 alin. (1) C. pr. civ., recursul va fi respins ca nefondat.